

DAVANT EL MISTERI DE NADAL

per GRISELDA COS I BOADA,
monja de Sant Pere de les Puel·les

Aquest diumenge ens situa ja a les portes del misteri de Nadal, però no tant en allò que fou la història humana de Jesús com, i sobretot, en el seu Misteri Pasqual.

La celebració de Nadal no és sinó el seu preludi.

El seu objectiu, com diu l'oració litúrgica d'aquest diumenge, és que, havent conegut l'Encarnació del Fill de Déu gràcies a l'anunci de l'àngel, «siguem conduïts per la seva passió i la seva creu a la glòria de la resurrecció». La Pasqua de Jesucrist és el que il·luminà certament tota la seva vida.

Avui, i com en un segon terme, contemplem Maria pujant a la muntanya. Ella, que acabava de donar el seu sí a Déu, se n'anà «decididament a la muntanya, a la província de Judà, i entrà a la casa de Zacaries...». Dient això no es vol expressar tant un moviment físic com una actitud interior.

La Visitació pot ser molt ben contemplada com la Icona de totes les trobades amarades per l'Esperit. L'entusiasme que respira aquesta escena certament és perquè l'Esperit Sant n'és l'autor. Elisabet dient a Maria «Feliç tu que has cregut!» formula la primera benaurança de l'Evangeli. I és ben significatiu que aquesta primera benaurança sigui la joia de la fe. És la felicitat de col·laborar en els designis de Déu des del lliurament total.

El Magníficat de Maria, és l'himne d'una dona que ha cregut de tot cor i que s'ha entregat sense reserves des de la humilitat. La petitesa de Maria és la seva grandesa.

Núria Calduch diu que Elisabet, reconeixent Maria com «la mare del meu Senyor» i proclamant plena d'entusiasme «ets beneïda entre totes les dones» expressa, amb un superlatiu hebraïtzant, el més gran elogi a la Mare de Jesús.

La fe a Maria la va fer feliç; i nosaltres ¿conreem prou la nostra fe de la qual ha de brollar també la joia de la nostra vida?